

"মৰমৰ সন্তানসকল – দেহী-অভিমানী হোৱা তেতিয়া শীতল হৈ যাবা, বিকাৰৰ দুৰ্গন্ধ আঁতৰি যাব, অন্তৰ্মুখী হৈ যাবা, ফুল হৈ যাবা"

প্ৰশ্ন: বাপদাদাই সকলো সন্তানক কোন দুটি বৰদান দিয়ে? সেয়া স্বৰূপত অনাৰ বিধি কি?

উত্তৰ: বাবাই সকলো সন্তানক শান্তি আৰু সুখৰ বৰদান দিয়ে। বাবাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকে শান্তিত থকাৰ অভ্যাস কৰা। কোনোবাই আপ্ৰয়োজনীয় কথা ক'লে তোমালোকে উত্তৰ নিদিবা। তোমালোক শান্ত হৈ থাকিব লাগে। পৰচৰ্চা বা অযথা বাৰ্তালাপ কৰিব নালাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। মুখত শান্তিৰ লাডু ভৰাই লোৱা তেতিয়া এই দুয়োটা বৰদান স্বৰূপত আহি যাব।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে কেতিয়াবা সন্মুখত, কেতিয়াবা দূৰলৈ গুচি যায়। সন্মুখত তেওঁলোকেই থাকে যিয়ে স্মৰণ কৰি থাকে কিয়নো স্মৃতিৰ যাত্ৰাতেই সকলো সমাহিত হৈ আছে। এনেকৈ গায়নো নকৰে জানো যে দৃষ্টিয়ে নিহাল কৰি দিয়ে (সিপাৰে লৈ যায়)। আত্মাৰ দৃষ্টি পৰে পৰমপিতাৰ ওপৰত আৰু একোৱেই ভাল নালাগে। তেওঁক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হয়। গতিকে নিজৰ ওপৰত কিমান সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব লাগে। স্মৰণ নকৰিলে মায়াই বুজি পায় যে এওঁৰ যোগ খণ্ডিত হৈ আছে তেতিয়া নিজৰ ফালে আকৰ্ষণ কৰে। কিবা নহয় কিবা ওলোটো কৰ্ম কৰাই দিয়ে। এনেকুৱা পিতাৰ নিন্দা কৰায়। ভক্তি মার্গত গোৱা হয় - বাবা, মোৰতো কেৱল আপুনিয়েই দ্বিতীয় কোনো নাই। সেইবাবে পিতাই কয় - সন্তানসকল লক্ষ্য বহুত উচ্চ। কৰ্ম কৰি থাকিও পিতাক স্মৰণ কৰা - এইটো হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ লক্ষ্য। ইয়াৰ বাবে বহুত ভাল অভ্যাস লাগে। নহ'লে ওলোটো কৰ্ম কৰোঁতা নিন্দুক হৈ যায়। ধৰি লোৱা কাৰোবাৰ ত্ৰোধ আহিল, নিজৰ মাজত হাই-কাজিয়া কৰে তেতিয়াও (বাবাৰ) নিন্দা নকৰালে জানো, এই ক্ষেত্ৰত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। নিজৰ গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও বুদ্ধি পিতাৰ লগত যুক্ত কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে কোনোবা সম্পূৰ্ণ হৈ গ'ল। নহয়। এনেকৈ যত্ন কৰিব লাগে যাতে মই দেহী-অভিমানী হৈ যাব পাৰো। দেহ-অভিমানত আহিলে কিবা নহয় কিবা ওলোটো কৰ্ম কৰে তাৰ দ্বাৰা পিতাৰ নিন্দা কৰায়। পিতাই কয় - এনেকুৱা সংগ্ৰহৰ নিন্দা কৰাওঁতাজন লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হোৱাৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'ব নোৱাৰে সেই কাৰণে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোক বহুত শীতল হৈ যাবা। পাঁচ বিকাৰৰ সকলো কথা আঁতৰি যাব। পিতাৰ পৰা বহুত বল পোৱা যাব। কাম-কাজো কৰিব লাগে। পিতাই এনেকৈ নকয় যে কৰ্ম নকৰিবা। তাত তোমালোকৰ কৰ্ম, অকৰ্ম হৈ যাব। কলিযুগত যি কৰ্ম হয়, সেয়া বিকৰ্ম হৈ যায়। এতিয়া সংগম যুগত তোমালোকে শিকিবলগীয়া হয়। তাত শিকাৰ কথা নাথাকে। ইয়াৰ শিক্ষাই তালৈ লগত যাব। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - বাহমুখী হোৱাতো ভাল নহয়। অন্তৰ্মুখী হোৱা। এনেকুৱাও সময় আহিব যেতিয়া তোমালোক অন্তৰ্মুখী হৈ যাবা। পিতাৰ বাহিৰে আন একোৱেই স্মৃতিলৈ নাহিব। তোমালোক এনেকৈয়ে আহিছিল, একোৱেই স্মৃতিত নাছিল। গৰ্ভৰ পৰা যেতিয়া বাহিৰলৈ আহিলা তেতিয়া জানিলা যে এয়া মোৰ মাতা-পিতা, এওঁ মোৰ অমুক। গতিকে এতিয়া আকৌ তেনেকৈয়ে যাবও লাগিব। আমি এজন পিতাৰ হওঁ আৰু তেওঁৰ বাহিৰে আন কাৰো স্মৃতি বুদ্ধিলৈ আহিব নালাগে। যদিও সময় হাতত আছে কিন্তু পুৰুষাৰ্থতো পুৰা ৰীতিৰে কৰিব লাগে। শৰীৰৰতো কোনো ভৰসা নাই। যত্ন কৰি থাকিব লাগে, ঘৰতো যাতে বহুত শান্তি হয়, সংঘাত নহয়। নহ'লে সকলোৱে ক'ব এওঁলোকৰ কিমান অশান্তি। তোমালোক সন্তানসকলতো একেবাৰে শান্ত হৈ থাকিব লাগে। তোমালোকে শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ থকা নাই জানো। এতিয়া তোমালোক আছা কাঁইটৰ মাজত। ফুলৰ মাজত নহয়। কাঁইটৰ মাজতে থাকি ফুল হ'ব লাগে। কাঁইটৰ লগত থাকি কাঁইট হৈ যাব নালাগে। যিমানে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানে শান্ত হৈ থাকিবা। কোনোবাই অপ্ৰয়োজনীয় কথা ক'লে, তোমালোক শান্ত হৈ থাকিবা। আত্মা হয়েই শান্ত। আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। তোমালোকে জানিছা যে এতিয়া আমি সেই ঘৰলৈ যাব লাগিব। পিতাও হৈছে শান্তিৰ সাগৰ। পিতাই কয় - তোমালোকো শান্তিৰ সাগৰ হৈ উঠিব লাগে। অযথা পৰচৰ্চাই বহুত লোকচান কৰে। পিতাই ডাইৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) দিয়ে - এনেকুৱা কথা ক'ব নালাগে, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে পিতাৰ নিন্দা কৰোৱা। শান্তিত কোনো নিন্দা বা বিকৰ্ম নহয়। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে আৰু বেছিকৈহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। অশান্ত নিজেও নহ'বা আৰু আনকো নকৰিবা। কাৰোবাক দুখ দিলে আত্মা বিতুষ্ট হয়। বহুত আছে যিয়ে ৰিপোর্ট লিখে (বিবৰণ দিয়ে) - বাবা, ঘৰলৈ আহিলে বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি কৰি দিয়ে। বাবাই লিখে তুমি নিজৰ শান্তি স্বধৰ্মত থাকা। 'হাতিমতাই'ৰ (এজন আৰবীয়ান উদাৰ অন্তৰৰ ৰজা) কাহিনীও নাই জানো, তেওঁক ক'লে তুমি মুখত লাডু সুমুৱাই দিয়া তেতিয়া শব্দ উচ্চাৰিত কৰিব নোৱাৰিবা আৰু তেতিয়া কথাও ক'ব নোৱাৰিবা।

তোমালোক সন্তানসকল শান্তিৰ থাকিব লাগে। মনুষ্যই শান্তিৰ কাৰণে বহুত হাবাখুৰি খায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাৰ মিঠা বাবা হৈছে শান্তিৰ সাগৰ। শান্তি আনি-আনি বিশ্বত শান্তি স্থাপনা কৰে। নিজৰ ভৱিষ্যতৰ পদ মৰ্যাদাও স্মৃতিলৈ আনা। তাত থাকেই এটা ধৰ্ম, আন কোনো ধৰ্ম নাথাকে। তাকেই বিশ্বত শান্তি বুলি কোৱা হয়। পুনৰ যেতিয়া আন-আন ধৰ্ম আহে তেতিয়া বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি হয়। এতিয়া তোমালোক কিমান শান্তিৰ থাক। বুজি লোৱা আমাৰ ঘৰ সেইখনেই। আমাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। এনেকৈতো নোকোৱা যে শৰীৰৰ ধৰ্ম হৈছে শান্তি। শৰীৰ হৈছে বিনাশী, আত্মা হৈছে অবিনাশী। যিমান সময় আত্মাসকল তাত থাকে তেতিয়া কিমান শান্তি হৈ থাকে। ইয়াত গোটেই সংসাৰতে অশান্তি সেই কাৰণে শান্তি বিচাৰি ফুৰে। কিন্তু কোনোবাই যদি সদায় শান্তিৰ থাকিব বিচাৰে সেয়াতো হ'ব নোৱাৰে। 63 জন তাত থাকিলেও তথাপিও নিশ্চয় আহিবই লাগিব। নিজৰ দুখ-সুখৰ ভূমিকা পালন কৰি আকৌ গুচি যাব। ড্ৰামাক (নাটক) ভালদৰে ধ্যানত ৰাখিব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকলৰো এইটো যাতে ধ্যান থাকে যে বাবাই আমাক বৰদান দিয়ে - সুখ আৰু শান্তিৰ। ব্ৰহ্মাৰ আত্মাইও সকলো শুনে। সকলোতকৈ সমীপত তেওঁৰ কাণে শুনে। তেওঁৰ মুখ, কাণ সমীপত আছে। তোমালোকৰ আকৌ কিমান দূৰৈত আছে। এওঁ তৎক্ষণাত শুনি লয়। সকলো কথা বুজিব পাৰে। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল! মৰমৰ বুলিতো সকলোকে কয় কিয়নো সন্তানতো সকলোৱে হয়। যিমানবোৰ জীৱ আত্মা আছে সেই সকলো অবিনাশী হয়। শৰীৰতো বিনাশী। পিতা হৈছে অবিনাশী। আত্মাৰূপী সন্তানসকলো অবিনাশী। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে - ইয়াকে আত্মিক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। পৰম আত্মাই আত্মাসকলক বুজায়। পিতাৰ মৰমতো আছেই। যিমানবোৰ আত্মা আছে, যদিও তমোপ্ৰধান তথাপি এইটো জানে যে এই সকলো আত্মা যেতিয়া ঘৰত আছিল তেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিল। কল্প-কল্পই আহি মই সকলোকে শান্তিৰ পথ দেখুৱাওঁ। বৰদান দিয়াৰ কথা নাই। এনেকৈ নকয় যে ধনৱান হোৱা, আয়ুস্মান হোৱা। নহয়। সত্যযুগত তোমালোক এনেকুৱা আছিল। কিন্তু আশীৰ্বাদ দিয়া নাছিল। কৃপা বা আশীৰ্বাদ বিচাৰিব নালাগে। পিতা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় - এইটো কথাই স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। অহ'! শিৱবাবা পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, জ্ঞানৰ সাগৰো হয়। পিতাইহে বহি নিজৰ আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী মহাৰজা হৈ যোৱা। এয়া গোটেই আলৰাউণ্ড চক্ৰ নহয় জানো। পিতাই বুজায় - এই সময়ত গোটেই জগত ৰাৱণ ৰাজ্যত আছে। ৰাৱণ কেৱল লংকাত নাই। এয়া হৈছে বেহদৰ লংকা। চাৰিওফালে পানী আছে। গোটেই লংকা ৰাৱণৰ আছিল, এতিয়া পুনৰ ৰামৰ হয়। লংকাতো সোণৰ আছিল। তাত সোণ বহুত থাকে। এটা দৃষ্টান্তও শুনোৱা হয় - ধ্যানত গ'ল, তাত এটা সোণৰ ইটা দেখিলে। যেনেকৈ ইয়াত মাটিৰ আছে, তাত সোণৰ হ'ব। সেয়েহে ভাবিলে সোণ লৈ যাওঁ। কেনেকুৱা-কেনেকুৱা নাটক ৰচনা কৰিছে। ভাৰততো প্ৰখ্যাত হয়, বাকী অন্য খণ্ডত ইমান হীৰা-অলংকাৰ নাথাকে। পিতাই কয় - মই পথ-প্ৰদৰ্শক হৈ সকলোকে উভতাই লৈ যাওঁ। ব'লা সন্তানসকল, এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। আত্মাসকল এতিয়া পতিত, পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ ঘৰলৈ যাব নোৱাৰে। পতিতক পবিত্ৰ কৰোঁতা এজন পিতাই হয় সেই কাৰণে সকলো ইয়াতে আছে। উভতি কোনেও যাব নোৱাৰে। বিধিয়ে নকয়। পিতাই কয় - সন্তানসকল ময়াই তোমালোকক আৰু বেছিকৈহে দেহ-অভিমানত লৈ আনিব। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ নিদিব। তোমালোক সাৱধান হৈ থাকিব লাগে। ইয়াৰ কাৰণেই যুদ্ধ হয়। এই দুচকুৰে বহুত প্ৰবঞ্চনা কৰে। এই দুচকুক অধীনত (অধিকাৰত) ৰাখিব লাগে। দেখা পোৱা যায় ভাই-ভনীৰ মাজতো দৃষ্টি ঠিকে নাথাকে সেয়েহে এতিয়া বুজোৱা হয় ভাই-ভাই বুলি ভাবা। এনেকৈতো সকলোৱে কয় যে আমি সকলো ভাই-ভাই। কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। যেনেকৈ ভেকুলীয়ে টোৰ-টোৰাই থাকে, অৰ্থ একোৱে বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে প্ৰতিটো কথাৰ যথার্থ অৰ্থ বুজি পাইছা।

পিতাই মৰমৰ সন্তানসকলক বহি বুজায় যে তোমালোক ভক্তি মাৰ্গতো প্ৰেমিকা আছিল। প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰিছিল। দুখত তৎক্ষণাত তেওঁক স্মৰণ কৰে - হায় ৰাম! হে ভগৱান দয়া কৰা! স্বৰ্গততো এনেকৈ কেতিয়াও নোকোৱা। তাত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাথাকে। তোমালোকক ৰাম ৰাজ্যলৈ লৈ যায় তেন্তে তেওঁৰ মতত চলা উচিত। এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পাইছা পিছলৈ পাবা দৈৱী মত। এই কল্যাণকাৰী সংগমযুগত কোনেও নাজানে কিয়নো সকলোকে এনেকৈ শুনাই থোৱা আছে, কলিযুগ এতিয়া শিশু হৈ আছে। লাখ বছৰ বাকী আছে। বাবাই কয় - এয়া হৈছে ভক্তিৰ ঘোৰ অন্ধকাৰ। জ্ঞান হৈছে প্ৰকাশ। ড্ৰামা অনুসৰি ভক্তিও নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, এয়া আকৌ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে ভগৱানক পাই গ'লো যেতিয়া হাবাখুৰি থোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। তোমালোকে কোৱা - আমি বাবাৰ ওচৰলৈ অথবা বাপদাদাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এই কথাবোৰ মনুষ্যইতো বুজিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ মাজতো যিসকলৰ পূৰ্বা নিশ্চয় হোৱা নাই তেওঁলোকক ময়াই একেবাৰে গিলি পেলায়। একেবাৰে গজক (হাতীক) গ্ৰাহই (ঘঁৰিয়ালে) গ্ৰাস কৰি লয়। শুনে, শুনায় আকৌ আচম্ভিত কৰি আঁতৰি যায়... পুৰণা সকলতো গুচি গ'ল, তেওঁলোকৰো গায়ন আছে, ভাল-ভাল মহাৰথীসকলক

মায়াই পৰাজিত কৰি দিয়ে। বাবাক লিখে - বাবা, আপুনি আপোনাৰ মাযাক নপঠিয়াব। হেৰ', এইয়া মোৰ হয় জানো। ৰাৱণে নিজৰ ৰাজ্য কৰে, মই নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো। এয়া পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে। ৰাৱণেই তোমালোকৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু। এইটো জানে যে ৰাৱণ হৈছে শত্ৰু, সেই কাৰণে প্ৰতি বছৰে স্বলায়। মহীশূৰত দশহৰা বহুত পালন কৰে, একোৱে বুজি নাপায়। তোমালোকৰ নাম হৈছে শিৱশক্তি সেনা। তেওঁলোকে আকৌ নাম বান্দৰ সেনা ৰাখি দিলে। তোমালোকে গম পাইছা যথার্থতে আমি বান্দৰৰ নিচিনা আছিলো, এতিয়া শিৱবাবাৰ পৰা শক্তি লৈ আছো, ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ। পিতাইহে আহি ৰাজযোগ শিকায়। ইয়াৰ ওপৰত অনেক কাহিনীও ৰচনা কৰি দিছে। অমৰকথা বুলিও কয়। তোমালোকে জানা যে বাবাই আমাক অমৰকথা শুনায়। বাকী কোনো পাহাৰ আদিৰ ওপৰত নুশুনায়। এনেকৈ কয় যে শংকৰে পাৰ্বতীক অমৰকথা শুনালে। শিৱ শংকৰৰ চিত্ৰও ৰাখে। দুয়ো জনকে মিলাই দিলে। এই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। দিনে-প্ৰতিদিনে সকলো তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। সতোপ্ৰধানৰ পৰা সতো হয় তেতিয়া দুই কলা কমি যায়। ত্ৰেতাকো বাস্তৱতে স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। পিতা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ। পিতাই জানে ব্ৰাহ্মণকূল আৰু সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী কূল দুয়োটা স্থাপনা হৈ আছে। ৰামচন্দ্ৰক ঋত্ৰিয়ৰ চিহ্ন দি দিছে। তোমালোক সকলো ঋত্ৰিয় নহয় জানো, যি মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। কম নম্বৰেৰে উত্তীৰ্ণ হওঁতাসকলক চন্দ্ৰবংশী বুলি কোৱা হয়, সেই কাৰণে ৰামক বাণ দি দিছে। হিংসাতো ত্ৰেতাতো নহয়। গায়নো আছে - ৰাম ৰজা, ৰাম প্ৰজা... কিন্তু এই ঋত্ৰিয়ৰ চিহ্ন দি দিয়াৰ বাবে মনুষ্য বিবুদ্ধিত পৰি যায়। এই অস্ত্ৰ আদি নাথাকে। শক্তিসকলৰ কাৰণেও কটাৰী আদি দেখুৱায়। একোৱেই বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজিছা যে পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ সেয়েহে পিতাইহে আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। বেহদৰ পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি যি মৰম আছে, সেয়া হদৰ পিতাৰ থাকিব নোৱাৰে। 21 জন্মৰ কাৰণে সন্তানসকলক সুখদায়ি কৰি তোলে। তেন্তে তেওঁ মৰমিয়াল পিতা নহ'ল জানো। কিমান মৰমিয়াল, যিয়ে তোমালোকৰ সকলো দুখ দূৰ কৰি দিয়ে। সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈ যায়। তাত দুখৰ নাম-চিহ্ন নাথাকে। এতিয়া এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে নহয় জানো। এইটো পাহৰি যোৱা উচিত নহয়। কিমান সহজ, কেৱল মুৰুলী পঢ়ি শুনাব লাগে, তথাপিও কয় ব্ৰাহ্মণীৰ দৰকাৰ। ব্ৰাহ্মণীৰ অবিহনে ধাৰণা নহয়। হেৰ', সত্যনাৰায়ণৰ কথাতো সৰু সন্তানেও স্মৰণ কৰি শুনায়। মই তোমালোকক নিতৌ বুজাই থাকো কেৱল 'অলফ'ক (পিতাক) স্মৰণ কৰা। এই জ্ঞানতো 7 দিনত বুদ্ধিত ধাৰণ হৈ যাব লাগে। কিন্তু সন্তানসকলে পাহৰি যায়, বাবাতো আচম্বিত হৈ যায়। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ বা কৃপা বিচাৰিব নালাগে। পিতা, শিক্ষক, গুৰুক স্মৰণ কৰি নিজৰ ওপৰত নিজেই কৃপা কৰিব লাগে। মায়াৰ পৰা সাৱধান হৈ থাকিব লাগে, দুচকুৱে প্ৰবঞ্চনা কৰে, ইয়াক নিজৰ অধীনত ৰাখিব লাগে।

(2) অযথা পৰচৰ্চাই বহুত লোকচান কৰে সেই কাৰণে যিমান পাৰা শান্ত হৈ থাকিব লাগে, মুখত লাডু সুমুৱাই দিব লাগে। কেতিয়াও অপ্ৰয়োজনীয় কথা ক'ব নালাগে। নিজেও অশান্ত হ'ব নালাগে আৰু আনকো অশান্ত কৰিব নালাগে।

বৰদান: অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ আধাৰত সদায় সম্পন্নতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা প্ৰসন্নচিত হোৱা
সংগমযুগত পোনপটীয়াকৈ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি হয়, বৰ্তমানৰ তুলনাত ভৱিষ্যত একোৱেই নহয় সেই কাৰণে তোমালোকৰ গীত হৈছে "যি পাবলগীয়া আছিল সেই সকলো পাই গ'লো..." এই সময়ৰ গায়ন হৈছে - "ব্ৰাহ্মণৰ খাজনাত অপ্ৰাপ্ত কোনো বস্তু নাই"। এয়া হৈছে অবিনাশী প্ৰাপ্তি। এই প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন হৈ থাকিলে তেতিয়া চলন আৰু চেহেৰাৰে সদায় প্ৰসন্নতাৰ বিশেষত্ব দেখা দিব। যিয়েই নহওঁক কিয়, সৰ্ব প্ৰাপ্তি কৰোঁতাজনে নিজৰ প্ৰসন্নতাক এৰিব নোৱাৰে।

স্লোগান: পৰমাত্ম (ঐশ্বৰীয়) প্ৰেমৰ অনুভৱী হ'লে কোনো বাধাই বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!